

DE
BRIEVEN
BOOM

RACHEL FORDHAM

RACHEL FORDHAM

DE
BRIEVEN
BOOM

Vertaald door Carola van der Kruk-de Boer

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Proloog

Buffalo, New York

1917

‘Sprookjes,’ mompelde Laura Bradshaw terwijl ze met haar vingertop over de reliëfletters op het pasgekochte boek streek en wenste dat het een andere titel had. Jaren geleden had ze genoten van de verhalen over Raponsje, Doornroosje en Assepoester, maar nu ze bijna veertien was, merkte ze dat haar interesses ergens anders lagen: bij Shakespeare, dierenverzorging en poëzie.

‘De plaatjes zijn prachtig,’ zei moeder, zonder zich iets aan te trekken van de toon in Laura’s stem en de lichte kilte die tussen hen in hing. ‘En daarbij geloven alleen stoffige oude mensen niet langer in verhalen met een goede afloop.’

Haar moeders vriendelijke, zachte lippen trokken in de hoeken omhoog, waardoor er aanstekelijke geluksrimpeltjes ontstonden. Plotseling voelde Laura zich niet meer te oud voor verhalen over prinses en prinsessen. In plaats daarvan voelde ze het vertrouwde verlangen om zich als een balletje op te krullen en in slaap te vallen bij het geluid van haar moeders stem die het ene na het andere verhaaltje voorlas.

‘Volgens mij ben ik hier nog niet te oud voor,’ zei ze, omdat ze niet wilde dat haar moeders glimlach zou vervagen of deze volmaakte dag zou eindigen. ‘Het is een prachtig boek.’

‘Ik hoopte al dat je het mooi zou vinden.’ Moeder gaf een kneepje in Laura’s hand en richtte haar blik toen op het hoge gebouw in de binnenstad dat onheilspellend en lijvig voor hen opdoemde. Vervolgens slaakte ze een diepe zucht.

Toen ze daarna weer glimlachte, leek de uitdrukking op haar gezicht anders – geforceerder. ‘Jij wordt zo vlug groot. Alles gebeurt zo snel.’

‘Ik ben al bijna veertien.’ Laura ging een beetje rechterop staan. Ze hadden de hele dag met z’n tweeën doorgebracht, samen gewinkeld en gegeten. Ze wilde niet dat deze mysterieuze laatste tussenstop een sombere glans over de dag zou werpen. ‘Waarom moeten we naar het Oorlogsbureau? Kan vader dat niet gewoon doen?’

‘Nee,’ zei ze scherp. Weg was de luchtigheid van enkele ogenblikken geleden. ‘Ik moet dit doen.’ Ze schudde haar hoofd en vouwde toen haar vingers om Laura’s arm. ‘Ik moet dit goedmaken. Wacht hier. Ga maar wat in je nieuwe boek lezen tot ik terugkom. Dat zal niet lang duren.’

‘Wat moet u dan goedmaken?’ vroeg Laura, maar haar moeder was al drie stappen bij haar vandaan gelopen. Laura’s woorden bleven in de lucht hangen als een rookpluim die zonder specifieke bestemming uit een schoorsteen werd geblazen. Uiteindelijk zou de rook zo dun worden dat het leek alsof die nooit had bestaan. Terwijl ze daar zo alleen achterbleef, ging ze met haar rug tegen de muur van een nabijgelegen restaurant staan. Haar ogen en gedachten bleven op haar moeder gericht, die slechts een paar meter bij haar vandaan stond te wachten tot ze de straat kon oversteken. Wat moest haar moeder goedmaken? Ze had nooit iets verkeerd gedaan. Ze was volmaakt, toch?

Omdat ze niet gewend was om alleen te zijn en geplaagd werd door alle vragen die in haar hoofd rondspookten, sloeg Laura het sprookjesboek open en bladerde ze erdoorheen. Af en toe hield ze even stil om de plaatjes van knappe prinses te bewonderen. Hun goed getekende gezichten zorgden inderdaad voor enige afleiding, hoewel ze veel liever wilde dat Isaac Campbell hier was om haar gezelschap te houden dan deze plaatjes, hoe goed die ook waren getekend. Als Isaac hier was geweest, bij haar, zou ze misschien het Oorlogsbu-

reau en de zorgenrimpeltjes rond haar moeders ogen kunnen vergeten. De adembenemende blonde prins op de bladzijde voor haar was bij lange na niet zo knap als haar jeugdvriend. Zijn donkere haar, zijn ogen...

Ze klapte het boek dicht. Deze gedachten leidden nergens toe. Isaac Campbell was slechts een droom of een fantasie. Hij was aardig, een beetje een plaaggeest, maar omdat hij twee jaar ouder was dan zij, behandelde hij haar nog steeds alleen maar als de dochter van zijn vaders zakenpartner. Er waren andere meisjes die zijn aandacht trokken – ze had hem met hen zien flirten – maar dat gold niet voor haar. Isaac en zij waren goede vrienden, niets meer. Maar misschien, op een dag... *Nee, niet aan denken*, berispte ze zichzelf.

Een gil doorboorde haar kolkende gedachten. Laura's hoofd schoot omhoog en ze was meteen weer terug in het hier-en-nu. Banden piepten. Ze liet haar boek vallen en alle romantische gedachten waren meteen weer verdwenen terwijl ze zich vol ongeloof in de richting van het tafereel begaf, erdoor aangetrokken als een magneet door metaal. Ze rende, wrong zich door de menigte, en stond toen stil. Dit kon niet waar zijn. Nee. Het kon niet.

Een tweede gil. Deze was afkomstig uit Laura's binnenste en golfde met zoveel kracht door haar jonge lichaam dat ze op haar knieën viel. Het beeld van haar moeder die daar in elkaar gedoken en gewond op straat lag, brandde zich in haar geheugen. En meteen wist ze het: dit moment zal alles veranderen.

1

Buffalo, New York

1924

Laura verstevigde haar greep op haar met kralen versierde handtas terwijl ze door het doolhof van paden in de diertuin liep, op weg naar háár boom. Het verblijf van Grote Frank, met zijn olifantenbeelden en trotse stenen gebouw, zorgde ervoor dat ze langzamer ging lopen, al was het maar voor heel even. Vandaag kon zelfs de zwaaiende slurf van haar olifantenvriend haar er niet toe verleiden te stoppen. Later zou ze genoeg tijd hebben om haar vierpotige vrienden te begroeten.

Vlak voor de zeeleeuwen sloeg ze linksaf, waarna ze haar pas vertraagde. Haar hartslag deed het tegenovergestelde en versnelde bij elke voorzichtige stap waarmee ze de ontzagwekkendste bewoner van de diertuin naderde: de brievenboom, zoals ze hem noemde. Hij stond verscholen in een hoek die ooit deel had uitgemaakt van een nabijgelegen park. Vroeger, voordat de diertuin was uitgebreid en een jaar geleden dit deel van het land had opgeëist, was het makkelijker geweest om de esdoorn te bereiken. Nu moest ze elke keer de diertuin binnengaan, de toegangskosten betalen, en zich een weg door de menigte banen om haar ongebruikelijke brievenbus te bereiken.

Vandaag zou haar missie echter even moeten wachten, aangezien ze niet alleen was in deze normaal zo rustige hoek van de diertuin. Een vrouw die zich stevig aan de arm van een man vastklampte, stapte in de schaduw van Laura's esdoorn.

Ze giechelde. Hij legde zijn handen om haar middel en boog zich naar haar toe. Zonder dat het de bedoeling was, staarde Laura naar het prachtige stel. Ze waren allebei lang en hun haar had dezelfde donkere kleur. De manier waarop ze naar elkaar keken, zorgde ervoor dat Laura het stel aangapte en ernaar verlangde dat er een man was die haar zo zou aankijken.

Bang dat ze in haar bijzijn te ver zouden gaan, trapte Laura op een gevallen tak. Het krakende geluid van het hout deed het stel opschrikken, waarna ze, tot Laura's grote opluchting, ophielden naar elkaar te lonken en haar zonder ook maar een woord te zeggen de rug toekeerden en weer in de richting van de menigte en de dieren liepen.

Laura keek omlaag naar haar gepoetste zwarte Bradshaw-pumps met een riempje om de enkel terwijl ze wachtte tot het stel uit haar gezichtsveld was verdwenen. Haar vaders schoenenfabriek maakte de mooiste schoenen, hoewel de mensen die de voorkeur gaven aan die van Campbell zouden beweren dat die van hen beter waren. Het leek al een mensenleven geleden dat Bradshaw en Campbell samen schoenen hadden gemaakt.

Ze zou trots moeten zijn dat haar vader zo'n succesvolle fabrikant was. En soms was ze dat ook. Maar die momenten waren erg zeldzaam; normaal gesproken herinnerden de goed passende schoenen haar er alleen maar aan dat zij in haar vaders ogen altijd op de tweede plaats kwam. In zijn onvermoeibare streven naar succes en wraak had hij zijn liefdevolle aandacht op een zijspoor geschoven. Ze begroef de teen van haar glimmende schoen in het zachte zand tot die zijn glans verloor.

'Neem me niet kwalijk, juffrouw, maar hebt u iets op de grond laten vallen?'

Ze zette snel een stap achteruit. Voor haar stond een grijs-harige man met rode wangen en een verwelkomende glimlach.

'Ik kan wel wat voor u rondspeuren, zodat u uw schoenen niet hoeft te bevuilden.'

‘Nee!’ Haar stem klonk een octaaf hoger dan normaal. ‘Ik ben niets verloren. Ik was gewoon...’ Ze zocht verwoed naar een excuus. Maar ze kon er geen bedenken. ‘Ik hou van deze hoek van de dierentuin.’

‘U hebt een scherp oog. Deze boom is schitterend. Bijna iedereen komt hier echter voor de dieren.’ Hij stak zijn handen in zijn zakken terwijl zijn ogen over de boomstam gleden. Haar blik volgde die van hem en bewonderde de grote verscheidenheid aan takken en het weelderige, levendige lentegroen. Haar esdoorn was prachtig. Magisch. Groot, trots en oud genoeg om de geschiedenis te hebben gezien waarvan zij alleen in gefluisterde verhalen had vernomen.

‘Het is een prachtige boom,’ zei ze. Ze hield echt van de esdoorn, de dieren in de dierentuin en het sprankje vreugde dat ze voelde als ze binnen zijn mooie poorten was. Het was soms wat lastig om steeds een toegangskaartje te moeten betalen, maar de dierentuin zelf was een oase in het deprimierende leven van alledag. Hier voelde ze zich verbonden met de wereld buiten haar vaders huis en koesterde ze haar dromen over een leven in vrijheid.

‘Ik heb gehoord dat deze knapperd een paar maanden geleden bijna zou worden gekapt.’

Ze hapte naar adem. ‘Nee!’

‘Tijdens de eerste sneeuwstorm van de winter is er een grote tak afgebroken.’

‘Ja, dat herinner ik me nog. Maar ik wist niet dat erover werd gesproken om hem om te kappen.’

‘Een van onze donateurs heeft echter geëist dat we hem lieten staan. Hij heeft echt grote stampij gemaakt. We zijn dus blijkbaar niet de enigen die van deze boom houden.’ De man haalde zijn hand uit zijn zak, waardoor ook een zakhorloge zichtbaar werd. ‘Over een paar minuten moet ik de beren voeren. Als u vaak in de dierentuin komt, hebt u onze mooie beren vast al ontmoet.’

‘Dat klopt.’ Ze glimlachte. Ze had vele ochtenden toege-

keken hoe de beren een hele show opvoerden voor hun eten.

‘Het zal de eerste keer zijn dat ik ze alleen ga voeren. Een vriend van mij werkt hier als bewaker. Hij heeft me aan deze baan geholpen. Hij vertelde een van zijn vrienden over mijn werk als dierenarts. Voordat ik hier kwam, behandelde ik voornamelijk boerderijdieren, maar ik heb ook het doen en laten van andere dieren bestudeerd.’

Haar adem stokte in haar borst. Waar hij eerder nog een vreemdeling voor haar was geweest, zag ze nu een man die haar interesse in dieren en de zorg voor hen met haar deelde. ‘De ijsbeer is mijn favoriet. Ik heb vaak toegekeken hoe hij werd gevoerd. Hij lijkt goede manieren te hebben. U zult het er vast goed van afbrengen, dat weet ik zeker.’

‘Vertel het maar niet aan de andere beren, maar hij is ook mijn favoriet.’

‘Ik hou mijn mond.’ Ze grijnsde. Elk dier voelde voor haar als een vriend. Op de dagen dat ze zich erg eenzaam voelde, kwam ze vaak hiernaartoe, ging ze bij de hekken staan en keek ze naar de gier, de tijger of het stokstaartje, waarna de dag altijd beter werd.

‘We hebben babyvosjes. Die zijn drie weken geleden geboren,’ zei de dierenverzorger. ‘Ze komen niet zo vaak naar buiten, maar misschien kunt u er een kijkje nemen en zien of u geluk hebt. Gisteren heb ik ze met eigen ogen gezien.’

‘De babydieren zijn altijd mijn lievelingsdieren geweest.’

De eerste keer dat ze de dierentuin had bezocht, was ze zeven jaar oud geweest. Grote Frank had toen nog geen olifantenverblijf gehad, alleen een bal en een ketting. Haar vingers tintelden bij de herinnering van haar moeders hand in de hare. Ze balde haar hand tot een vuist terwijl ze zich aan de ene kant aan dat gevoel wilde vastklampen en het aan de andere kant ook wilde verdrijven. De plaats waar haar moeder had moeten zijn, was al zo lang leeg.

Ze friemelde aan de kralen aan haar handtas. Haar tong brandde omdat ze deze man het liefste wilde overspoelen

met vragen over dieren en het werk als dierenarts. Maar het was beter voor haar als hij zich haar niet zou herinneren. Dat maakte de kans kleiner dat haar vader te horen kreeg dat ze zonder zijn toestemming door de dierentuin dwaalde. Vrouwen hadden tegenwoordig niet langer altijd het waakzame oog van een chaperonne nodig, maar haar vader had die nieuwverworven vrijheid nog niet omarmd.

De bejaarde dierenverzorger bestudeerde haar vanonder zijn witte wenkbrauwen. Wat zag hij als hij naar haar keek? Zag hij haar modieuze rechte jurk met zijn geschulpte zoom en concludeerde hij daaruit dat ze een moderne vrouw was? Hij kon niet weten dat ze allesbehalve modern was, de voorkeur gaf aan comfort boven mode en het haar nooit iets kon schelen als er vuil onder haar nagels zat.

Laura bracht een hand naar haar haar en streek de golven erin glad terwijl ze zocht naar de juiste woorden om dit onverwachte gesprek af te ronden en aan zijn onderzoekende blik te ontsnappen.

Hij was de eerste die sprak. 'Ik vroeg me af waar ik u van ken...'

O, lieve help.

'Ah, ik weet het weer –'

Ze schudde haar hoofd. 'We hebben elkaar niet eerder ontmoet. Volgens mij vergist u zich.'

'U bent toch een Bradshaw?'

Laura zoog haar onderlip naar binnen en beet er even op. 'Dat klopt.'

'Dan kunt u maar beter niet naar mijn voeten kijken. Ik draag vandaag een paar Campbell-werkschoenen.' In zijn donkere ogen schitterde een twinkeling die verwelkomend zou zijn geweest als er niet plotseling zenuwen langs haar ruggengraat omhoog waren getrokken vanwege deze herkenning. Ze gaf de voorkeur aan haar anonimiteit. Nee, ze had die nodig. Als ze die niet had, kwamen haar bezoeken aan de dierentuin in gevaar. 'U hebt hetzelfde kastanjebruine haar en

dezelfde blauwe ogen als uw moeder. Dezelfde tengere bouw. Het is lang geleden, maar het is alsof ik naar uw moeder kijk.'

'Mijn moeder,' fluisterde Laura, die het plotseling koud kreeg, ondanks de warme zon. Praten over de ruziënde schoenenfabrieken werkte haar op de zenuwen, maar praten over haar moeder zorgde ervoor dat ze zich nog ongemakkelijker voelde. Ze moest bij deze man vandaan zien te komen en bij de herinneringen die haar zeker zouden belagen en haar met een hol, leeg gevoel dat naar antwoorden verlangde, zouden achterlaten.

'Het lijkt erop dat iedereen al op weg gaat naar de beren,' zei ze, wanhopig op zoek naar een manier om het gesprek te beëindigen.

'U hebt gelijk. Ik ben al veel te lang aan het treuzelen. Maar voor ik ga, zal ik me nog even aan u voorstellen. Het is niet eerlijk dat ik weet dat u de dochter van Catherine Bradshaw bent, maar dat u niet weet dat ik Brent Shaffer heet.'

Haar beleefde manieren verlangden van haar dat zij nu ook haar naam aan hem prijs gaf. 'Ik ben Laura Bradshaw.'

'Zeer aangenaam kennis met u te maken. Misschien kunnen we nog wat verder kletsen als ik u weer eens zie. Deze gekke oude man zou het fijn vinden om te horen hoe het met de dochter van Catherine Bradshaw gaat.' Hij keek weer naar de zich voortbewegende menigte en liep toen weg. 'Een fijne dag nog, juffrouw Bradshaw.'

Ze uitte een korte afscheidsgroet en toen hij wegliep staarde ze hem als een dwaas na. Zijn tred was traag; ze had tijd genoeg om achter hem aan te rennen en te vragen hoe hij haar moeder kende. Als ze haar best deed, zou ze misschien een aanwijzing kunnen vinden die de dood van haar moeder kon verklaren en een van de vele vragen die haar maar bleven achtervolgen kon beantwoorden.

Haar vader weigerde om over het ongeluk van zijn vrouw te spreken en veegde het onderwerp onder het tapijt alsof hun verlies een oud en onbelangrijk voorwerp uit de fabriek

was of een onbeduidende pluk stof. Maar voor Laura was het juist heel belangrijk om te begrijpen wat er was gebeurd. Ze wilde het tapijt wegtrekken, door de stapel heen graven en ontdekken wat ertoe had geleid dat haar wereld uit elkaar was gevallen. Misschien kon ze alles dan weer in elkaar zetten.

Een windvlaag deed de jonge lenteblaadjes van de esdoorn ritselen en herinnerde haar aan het doel waarvoor ze hier was gekomen. Nu was niet het moment om te blijven hangen in een verleden dat ze niet begreep. Dit was haar kans om bij de boom uit te komen.

Laura liet haar vingers over de richels en gleuven op de schors van de esdoorn glijden. Ze keek over haar schouder naar de mensenmenigte die met pinda's en popcorn in de hand als een zwerm wintervogels naar de beren trok en haar niet opmerkte. Een moment zoals dit was altijd waarop ze wachtte. Ze stapte dichterbij de esdoorn toe, die op allerlei manieren veel meer was dan zomaar een boom waarvan ze hield. Hij stond voor herinneringen. Hij stond voor troost. Hij stond voor hoop.

Als een ballerina ging ze op haar tenen staan en stak ze haar hand in de holle opening. Op het moment dat haar vingers papier raakten, golfde er warmte door haar hart en was dit het enige wat er nog toe deed. Ze pakte haar prijs en wenste dat ze de brief meteen kon openmaken, de inhoud ervan kon verslinden en naar de wereld van woorden kon ontsnappen. Maar voorzichtigheid weerhield haar ervan impulsief te handelen. In plaats daarvan stopte ze het papier in haar handtas en legde vervolgens, net zo snel als ze de wachtende brief er had weggehaald, haar eigen zorgvuldig opgeschreven woorden in de boom.

Zeven jaar lang was deze boom al haar postbus – de poort die twee werelden met elkaar verbond. Ze was veertien geweest toen haar ongewone correspondentie begon. En nu ze eenentwintig was, waren die brieven een troost geworden, boden ze haar even respijt van alle narigheid en een vleugje

opwinding en mysterie in haar vaak zo saaie leven. Alsof ze een rol speelde in haar eigen sprookje, voelde deze geheime uitwisseling magisch, fantastisch – en hoopvol.

Ze stapte uit de schaduwen van de takken vandaan, streek haar jurk met verlaagde taille glad en liep met haar hoofd geheven terug door de diertuin. Een paar keer stond ze heel even stil, om te kijken of ze de babyvosjes kon zien, om naar de zwemmende zeeleeuwen te zwaaien en de leerachtige huid van Grote Frank te bewonderen. De stank van olifantenmest zweefde door de warme, vochtige lucht, maar de opwinding van de mensen die bij zijn verblijf stonden te kijken werd daardoor niet minder.

De ogen van Grote Frank vonden de hare en ze kon bijna geloven dat hij haar herkende. Het was een ongebruikelijke vriendschap, dat was zeker, maar wel een die ze koesterde. Grote Frank met zijn wijze ogen zag haar komen en gaan, en als er geen grote groep bezoekers bij hem stond te kijken, luisterde hij naar haar zorgen, haar dromen en haar geheimen. Hij wist zelfs over haar brieven, een geheim dat ze nog met niemand anders had gedeeld.

Er begon zich een menigte bij het olifantenverblijf te verzamelen. Daarom zwaaide ze hem ten afscheid toe en liep ze in de richting van de uitgang van de diertuin en het aangrenzende Delaware Park. Daar aangekomen zorgde ze ervoor dat ze aan de kant van het park bleef vanwaar ze haar huis kon zien, zodat ze het zou opmerken als mevrouw Guskin de kristallen prisma's voor het raam zou hangen die haar waarschuwden dat haar vader vroeger thuis was gekomen. Het was nu niet mogelijk om naar het meer of Spire Head te gaan; ze kon het beste een rustig plekje zoeken vanwaar ze het raam van de salon in de gaten kon houden. Daar kon ze dan de brief lezen en het laatste beetje vrijheid in zich opzuigen voordat ze zou terugkeren naar de veel te grote en luxueuze gevangenis die haar zo effectief van de wereld afsneed dat het net zo goed de toren van Raponsje had kunnen zijn.

De lieve oude mevrouw Guskin, die werkte als hun huishoudster maar voor Laura meer aanvoelde als een grootmoeder, moedigde haar bijna elke dag aan om naar buiten te gaan, ook al was het maar voor een kort moment om haar benen te strekken. Wat dat betreft had Laura het beter dan Raponsje.

‘Ga nu maar,’ had mevrouw Guskin eerder die dag gezegd terwijl ze met haar hand in de richting van de deur gebaarde en deed alsof Laura een eigenzinnig kind was en geen volwassen vrouw van eenentwintig. Maar er was niets neerbuigends aan de houding van mevrouw Guskin; ze was een en al goedheid en warmte. ‘Ga naar buiten en adem de frisse lucht in waarvan je zo houdt. Ga bij de dieren kijken. Die boeken van jou zijn nooit te vergelijken met de werkelijkheid. Je vader heeft niet gezegd dat hij eerder zou terugkomen, maar hou voor de zekerheid wel het raam in de gaten.’ Deze woorden waren gevolgd door een schor lachje. ‘Maar elke keer als ik denk dat ik weet wat ik van je vader kan verwachten, doet hij altijd iets onverwachts.’

‘Ik zal het raam in de gaten houden.’ Laura grijnsde, dankbaar dat mevrouw Guskin er niet voor terugschrok om haar vader te ondermijnen. ‘Ik heb vandaag geen behoefte aan een preek van hem.’

Mevrouw Guskin zette de diepe stem op die ze altijd gebruikte als ze Laura’s vader nadeed. ‘Hoe vaak moet ik het je nog vertellen: jouw gedrag heeft zijn weerslag op de fabriek. Niemand hoeft mijn dochter als een wildebras te zien rondrennen.’ Ze lachte en haar stem werd weer normaal. ‘Kom op. Trek een nette jurk aan voor het geval iemand je ziet. En vermaak je.’

Dat had ze Laura geen twee keer hoeven zeggen. Ze had zichzelf klaargemaakt en zich naar buiten gehaast.

Toen mevrouw Guskin kort nadat Laura’s moeder was gestorven bij hen was gaan werken, was Laura op haar hoede geweest en had ze de oudere vrouw niet meteen vertrouwd. Maar op een avond was mevrouw Guskin Laura te hulp ge-

schoten en was ze Laura's vader in de rede gevallen toen hij te veel had gedronken en hij nogal gepikeerd had gereageerd. Ze had hem gezegd dat er een telefoontje voor hem was en Laura vervolgens haar 'schiet op, maak dat je hier weg komt'-blik toegezonden. Sinds dat moment hadden ze samen een verbond gesloten.

Laura ademde diep in en haar longen vulden zich met de vochtige lentelucht. Ze keek om zich heen in het weidachte park. Als ze over de paden van het Delaware Park wandelden, konden de mensen in Buffalo bijna geloven dat ze zich ver van de stad bevonden. Sterker nog, Laura beeldde zich vaak in dat ze zelf ver weg was, in een ver land, en daar de mooiste paarden fokte of een plattelandsmeisje was dat voor haar toom veel te verwendde kippen zorgde. Haar dromen waren altijd eenvoudig; afwisselend, maar altijd vol vrijheid en frisse lucht.

Een leeg bankje nodigde haar uit om te gaan zitten en bood haar de volmaakte plek om haar brief te lezen. Ze streek met haar vinger over de initialen die in het verweerde hout van de bank waren gekerfd. *RB + TF*. Wie waren zij? Waren ze nu getrouwd en hadden ze een gezin met kinderen? Waren ze nog steeds erg verliefd en toegewijd aan elkaar? Ze sloot haar ogen en gaf de vele romans die ze las de schuld voor haar actieve verbeeldingskracht en haar verlangen naar gezelschap. Hoe heerlijk zou het zijn om een verliefde vrouw te zijn en naast een knappe vrijer te zitten? Ze beeldde zich in hoe het zou voelen als een attente man haar hand zou vastpakken, alleen maar oog voor haar zou hebben en hun initialen in een bankje zou kerven zodat de hele wereld het zou kunnen zien...

Ze haalde de brief uit haar handtasje. Haar realiteit was niet alleen maar slecht; haar brieven waren beter dan welke droom dan ook. Per slot van rekening was deze geheime vriend echt, en hij was van haar.

Lief wensend meisje,

Ze hield even op met lezen en glimlachte om de gekke aanhef. Toen ze veertien was, nog om de dood van haar moeder rouwde en de controlerende manier waarop haar vader met haar omging en zijn grillige humeur haar leken te verstikken, was ze op een dag met pen en papier naar het park ontsnapt. Dicht bij de brievenboom – al was het toen nog geen brievenboom geweest – had ze een gedicht geschreven, in een poging de verwarde gevoelens in haar binnenste in woorden te vatten. Toen mevrouw Guskin de ‘kom snel naar huis’-prisma voor het raam had gehangen, was Laura in paniek geraakt, bang dat haar vader haar buitenshuis zou aantreffen en haar woorden zou lezen, met een teleurgestelde frons in zijn voorhoofd.

Wanhopig had ze gezocht naar een plaats waar ze dat wat ze had opgeschreven, kon wegstoppen en haar oog was gevallen op de esdoorn met de kleine holte erin. Twee dagen later was ze teruggekomen, vastbesloten om haar woorden op te halen en haar beginnende poging om een gedicht te schrijven uit haar geheugen te wissen. Maar haar gedicht was er niet meer geweest. In plaats daarvan trof ze een brief aan.

Die had ze sindsdien duizenden keren gelezen. Zelfs nu kon ze hem nog uit haar hoofd opzeggen.

Lief wensend meisje,

Ik heb je gedicht gevonden en hem bewaard. Ik nam aan dat je niet wilde dat de eekhoorns jouw woorden als hun nest zouden gebruiken, toch?

Je vraagt je vast af hoe ik jouw woorden heb gevonden en dat zal ik je vertellen. Ik was met een paar kameraden in het park. We hadden geen plannen en volgens mijn vader is het niet goed als jongens ergens doelloos rondhangen.

Hij zegt dat daar altijd problemen van komen. Mijn vader heeft nooit een tekort aan adviezen.

Ze had geglimlacht bij het noemen van zijn vader. Haar eigen vader had ook altijd van alles te zeggen over elke beweging die zij maakte. Toen ze deze woorden las, voelde ze een connectie, als een dunne draad die haar en haar mysterieuze penvriend aan elkaar verbond. In de loop van de jaren was die dikker, sterker en steviger geworden.

We waren met z'n allen dus toch doelloos onze tijd aan het verdrijven toen we op een bepaald moment een verliefd stelletje op het gras zagen zitten dat elkaar aanstaarde alsof er niets anders in de wereld bestond. Ik vond het een grappig idee om een paar dennenappels naar hen toe te werpen. Eerst gooide ik er een en die raakte de man op zijn been. Hij kromp heel even in elkaar maar zijn blik verliet de vrouw niet. Toen gooide ik er nog een en nog een. Toen ik er zeven of acht naar hen had gegooid, sprong de man op van zijn zitplek en rende achter me aan. Zijn gezicht was vuurrood en hij wierp me een nijdige blik toe. Hoe kon ik weten dat een beetje lol hem zo kwaad zou maken? Mijn vrienden holden verschillende kanten op, maar dat maakte niet uit – hij wilde mij hebben.

Uiteindelijk klom ik in de grote esdoorn en verstopte ik me daar tot hij zijn zoektocht opgaf. En toen ik ten slotte weer naar beneden kwam, viel mijn oog op een stukje papier. Ik dacht dat ik misschien een schatkaart had gevonden of op een briefwisseling tussen heimelijke geliefden was gestuit. Maar dat was het allebei niet. Het was jouw gedicht, dat veel vragen bij me opriep. Wie had het geschreven? Hadden we elkaar ooit ontmoet?

Ik denk dat het wel een grappig verhaal is, jij niet? Mijn vader zou het absoluut niet goedkeuren; hij zou het verschrikkelijk vinden dat ik op een magische postbus ben gestuit nadat ik problemen heb veroorzaakt. Verder schrijf ik met niemand. Ik noem het een daad van vertrouwen en geloof dat jij terug zult komen, dat je deze brief zult vinden

*en dat jij en ik zijn voorbestemd om vrienden te worden.
Als je dit vindt, schrijf dan terug. Vertel me waarom je je
gedicht hier hebt achtergelaten en waarom je woorden me de
indruk geven dat je verdrietig bent.*

*Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en ik wil heel graag
weten wie de mysterieuze schrijfster is.*

Ik hoop snel iets van je terug te horen.

*Een hartelijke groet,
Je dennenappels-gooiende vriend*

Zeven jaar later was zij nog steeds het wensende meisje en hij haar dennenappels-gooiende vriend; dat en vele andere titels die hij voor zichzelf gebruikte. Zijn schrijfvaardigheid was in de loop van de tijd alleen maar verfijnder geworden, maar zijn brieven hadden wel hun humor en vriendelijkheid behouden. Toen ze hem de eerste keer terugschreef, had ze hem niet veel over zichzelf verteld. Ze had erop gestaan dat ze hun echte namen niet zouden gebruiken en gesteld dat het veel betoverender was als ze anoniem zouden blijven. Maar in werkelijkheid was ze vooral bang geweest voor haar vaders reactie als hij zou ontdekken dat ze met elkaar correspondeerden. Ze had haar moeder al verloren. En door de scheuring binnen de schoenenfabriek was ook de relatie met haar jeugd vrienden verbroken. Ze had niet nog iemand willen verliezen.

Met de ongelezen brief nog steeds in haar hand, rukte Laura zich los uit haar overpeinzingen en wierp een blik op het raam. Plotseling leek haar hart stil te staan. De prisma's hingen voor het raam en glinsterden als een baken. Haar vader was thuisgekomen.

Ze sprong overeind en rende als de sluwe vossen in de die-rentuin naar de bedieningang, zodat ze snel naar binnen kon sluipen en kon doen alsof er niets was gebeurd.

EEN FAMILIEVETE STAAT HUN LIEFDE IN DE WEG.

New York, 1924. Laura Bradshaw verliest zich graag in verhalen met een happy end, want haar eigen leven is verre van rooskleurig. Sinds het overlijden van haar moeder heeft haar vader het veel te druk met zijn schoenenfabriek en het bestrijden van zijn geduchte concurrent, de Campbell Shoe Company. Haar enige lichtpuntje is een geheime briefwisseling via een eik in de diertuin.

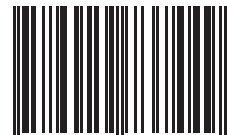
Isaac Campbell heeft als erfgenaam van de goedlopende schoenenfabriek van zijn vader alles wat zijn hartje begeert. De vrouwen staan voor hem in de rij, maar al zijn aandacht gaat uit naar zijn mysterieuze penvriendin...

Wanneer de spanning tussen de twee families steeds hoger oploopt, dreigt het liefdesverhaal van Laura en Isaac voorgoed in een tragedie te veranderen. Maar Isaac gelooft in een goede afloop en is vastbesloten de kloof tussen hem en de vrouw van zijn dromen te overbruggen. Zelfs als hij daarvoor diep in zijn eigen verleden moet graven.

Rachel Fordham schrijft verhalen met een hart en haar historische romans worden geliefd vanwege hun gedenkwaardige personages die van het papier afspatten. Ze is moeder van zowel biologische als pleegkinderen, houdt van gezellig samenzijn en reizen, en verliest zich graag in dagdromen.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3744 9

9 789029 737449

KokBakencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT